

AUTOR
QUIJOTA
IVAN
MATOUŠEK

TRIÁDA

Autor Quijota Ivan Matoušek

AUTOR
QUIJOTA
IVAN
MATOUŠEK

© Ivan Matoušek, 2014

ISBN 978-80-7474-102-9 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-7474-121-0 (PDF)

ISBN 978-80-7474-122-7 (epub)

ISBN 978-80-7474-123-4 (mobi)

DÍL PRVNÍ

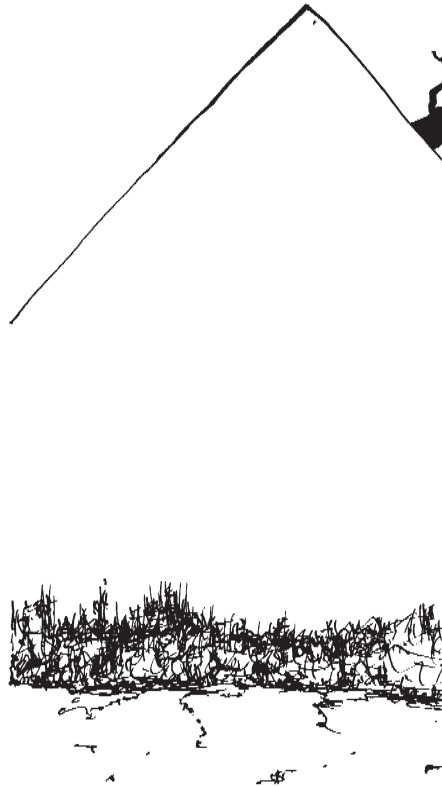
Vévodovi de Béjar

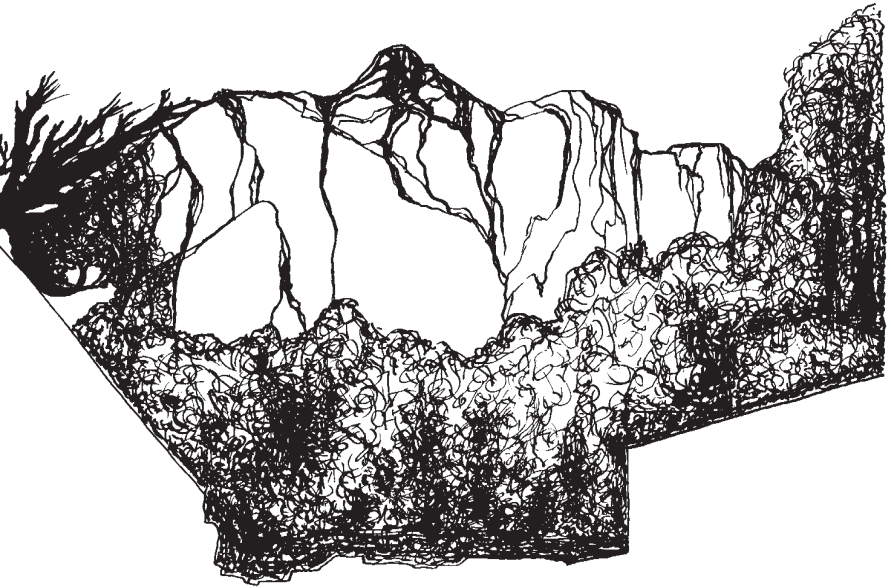
PŘEDMLUVA

Autor marně přemýšlí nad předmluvou k románu o Quijotovi, kratochvilnému špásu, vhodnému do každé doby pro mrzuté a zádumčivé povahy, knize zplozené ve vězení, až přítel mu dá radu, ať předmluvu nezdobí učenostmi, i když by se snadno našly. Autor k dobru věci, jak si sám uvědomí, přítele poslechne.

I

V osadě manchského kraje žil chudý šlechtic Quijada, Quesada nebo Quijana (spisovatelé v tom nejsou zajedno), asi padesátiletý, postavy suché, vysoké a hubené, tváře se mu v ústech jedna druhé dotýkaly. Měl hospodyně (přes čtyřicet let) a neteř Antonii (necelých dvacet let). Z četby dobrodružných románů se zbláznil a rozhodl se stát potulným rytířem. Dal si jméno don Quijote de la Mancha, svého koně nazval Rocinante. Za dámu svého srdce si zvolil svou tajnou lásku, selské děvče Aldonzu Lorenzovou, kterou pojmenoval Dulcinea z Tobosa, neboť z Tobosa pocházela.

II

Časně ráno horkého červencového dne nepozorován vyráží rovinou Montielskou na svou první výpravu. Mrzí ho, že není pasován na rytíře. Představuje si, jak učenci budou jeho výpravu popisovat, jak budou šťastní lidé, kteří se dovedí o slavných činech dona Quijota. Jeho prvním dobrodružstvím není příhoda v průsmyku Lápice ani boj s větrnými mlýny (jak praví někteří autoři), ale odehrálo se v hospodě, kterou považoval za hrad (hospodského za kastelána, běhny za vznešené dámy). Protože si nenechal sundat helmici, museli ho krmit a víno pil brčkem.

III

Na dvoře hospody zranil dva mezkaře, kteří chtěli napojit mezky a nebrali vážně jeho noční obřadné střežení zbraní v korytě vedle studny. Načež jej hostinský urychleně pasoval na rytíře.

IV

Následujícího dne se rozhodl vrátit domů, aby si opatřil peníze a košile. (V románech o bludných rytířích se podle hostinského prý autoři psaním takových samozřejmostí nezdržují.) Rovněž pomyslel na zbrojnoše. Cestou se zastal chlapce Andrese, kterého bil sedlák Juan Haldudo, poněvadž mu špatně hlídal ovce. Po Quijotově odchodu dostal chlapec ještě větší výprask. Quijote se dále vrhl na toledské kupce jedoucí do Murcie pro hedvábí, protože se ta nadutá cháska a zbabělá otrocká lůza zdráhala uznat, že Dulcinea je na světě nejkrásnější, neboť ji dosud neviděli. (Jaký by ale potom mělo smysl vyznávat pravdu tak zřejmou?) Rocinante však při útoku zakopl, Quijote z něho spadl (Neutíkejte, křičel, ne vlastní vinou tu ležím, to kůň se překotil!), a jeden mezkař mu ještě natloukl.

V

Zmlácený Quijote přivolával dle návodu z rytířských knih pomoc strýčka, markýze z Mantuy. Našel jej však z mlýna se vracející sedlák, poznal v něm pana Quijana a na mezku ho dovezl za soumraku domů. Tam už byl šest dní postrádán hospodyní a neterí. Ty tvrdily faráři panu licenciátovi Pero Pérezovi a holiči mistru Mikulášovi, že se zbláznil z rytířských knih a že se chtěl sám stát bludným rytířem.

Farář knihy odsoudil do ohně, aby již žádným čtenářům nezavdaly příčinu udělat to, co udělal jeho přítel. Tomu dali najíst, uložili jej do postele a nechali spát.

VI

Zatímco spí, lincenciát s holičem škodlivost jednotlivých knih posuzují a ke spálení odsouzené dávají hospodyni, která je vyhazuje z okna. Licenciát o jednotlivých knihách, o překládání a o básních pozoruhodně uvažuje. Některé knihy jsou pro něho vzácnou kořistí, k některým má vztah pro přátelství s autorem. To se týká i Galatey od Cervántesa. Celkově si počíná nesoustavně, netrpělivě.

VII

Quijote bojuje proti postavám z dobrodružných knih zmíněných v předchozí kapitole. Dostane najíst a opět usne. Spí dva dny. Hospodyně spálí i knihy, jež měly být uchovány. Farář a holič dveře do knihovny zazdí, což si Quijote vysvětlí jako čin kouzelníka Frestóna, který knihovnu odnesl. Po čtrnácti dnech klidu přemluví Sancha Panzu, chudého sedláka ze sousedství, aby se stal jeho zbrojnošem, že on z něj udělá vladaře ostrova, jež dobude. Také si opatřil peníze a košile. Na svou druhou výpravu vyrazil opět

rovinou Montielskou, leč tentokrát v noci. Sancho s tlumo-
kem a měchem vína jel na oslu jak patriarcha. Ani se neroz-
loučil se ženou a dětmi.

VIII

Quijote neúspěšně bojuje s obry, které proměnil Frestón ve větrné mlýny. Se suchou větví místo rozbitého kopí a bez snídaně druhý den okolo desáté hodiny dorazil k průsmyku Lápice. Sancha poučil, že mu proti rytířům nesmí pomáhat (že musí přemoci svou přirozenou divokost). Dobrodružství s dvěma benediktiny (čarodějníky), při kterém mezkaři zmydlili Sancha, vyvrcholilo Quijotovým soubojem s Biskajcem (zbrojnošem manželů cestujících přes Sevillu do Ameriky). Na tomto místě se autor omlouvá, že zápisy o výkonech Quijota končí. Avšak druhý autor, přesvědčen, že v archivech či psacích stolech nějaké zápisy o slavném rytíři být musí, našel konec dobrodružství.

IX

Autorem neukončené vyprávění zarmoutilo čtenáře, který předpokládá, že u Quijota budou i dva učenci zaznamenávat jeho nevidané činy, myšlenky a hlouposti. A nejsou-li ještě zaznamenány, jsou uchovány v paměti lidí z jeho vesnice.

Čtenář chce poznat celý život slavného Španěla, světla a zrcadla rytířstva manchanského. Je přesvědčen, že za svou námahu bude i on pochválen. Nebesa, náhoda a štěstí přispěly k tomu, že se v toledské Alcaně dostal ke starým listinám, které nabízel nějaký hoch obchodníku s hedvábím. Do arabského textu nechal nahlédnout Maura, a když se od něho dověděl, že je to Historie dona Quijota de la Mancha sepsaná Cidem Hametem Ben Engelim, koupil ty papíry od hochy za půl reálu a Maur mu ji musel celou přeložit. V prvním sešitu je líčena bitva s Biskajcem. Ten je vyobrazen nad nápisem Don Sancho z Azpeitie. Hubený Rocinante (rocín = kůň, ante = kdysi) má u nohou nápis Don Quijote. Sancho Panza (panza = břicho), držící za ohlávku osla, má u nohou nápis Sancho Zancas (zancas = kuří nožky). Pro historii, sokyni času a uchovatelku činů, je však důležité, že Quijote v zuřivém boji přišel o ucho a o helmici, ale Biskajce přemohl, nicméně vyhověl dámám a zbrojnoše jim ušetřil, pouze musely slíbit, že se vydá za Dulcineou, aby s ním naložila, jak se jí zlíbí.

X

Sancho se domníval, že po Quijotově vítězství nad Biskajcem dostane ostrov, ale on mu vysvětlil, že se nejednalo o dobrodružství ostrovní, ale křížovatkové, kdy se jen přijde o ucho. Dále tvrdí, že bludný rytíř nemůže být postaven před soud, byť by zabil sebevíc lidí. Když mu Sancho

ošetřoval ucho, byl poučen o zázračných léčebných účincích Fierabrásova balzámu. Inspirován helmicí Mambrinovou je Quijote rozhodnut opatřit si násilím nějakou novou za svou rozbitou. Co se týče střídmosti bludných rytířů, připouští sice, že asketismus má své meze, ale na rozdíl od Sancha skromnou stravu (křížaly) a spaní pod širým nebem vítá.

XI

Pastýřům koz, kteří je vydatně hostili, zdouhavě vyprávěl o dávném zlatém věku a jak je v dnešní hříšné době pro bezpečí dívek, vdov a sirotek třeba potulných rytířů. Mladík Antonio při loutně zazpíval o své lásce k Ollale. Píseň mu složil jeho strýc farář. Quijote chtěl, aby ještě zpíval, ale Sancho zmožen vínem tvrdil, že pastýřům práce nedovoluje prozpívat celou noc. Jeden z nich Quijotovi zraněné ucho vyléčil.

XII

Bohatý šlechtic pastýř Grisostomo, student ze Salamanky, zemřel z neopětované lásky ke krásné upejpvavé pastýřce sirotku Marcele. Jeho spolužák a přítel pastýř Ambrosio prosadil splnění nebožtíkovy poslední vůle být pochován jako pohan na skalnatém místě, kde Marcelu poprvé spatřil. Též

jiní odmítnutí pastýři po Marcele vzdychají a její jméno ryjí do buků. Quijote přijímá pozvání Pedra, aby se s ostatními pastýři zítřejšího pohřbu zúčastnil.

XIII

Na slavný pohřeb míří též Vivaldo a další šlechtic. Quijote vysvětluje cestou Vivaldovi, který se mu diví, proč cestuje ozbrojen zemí tak pokojnou, co je potulné rytířství (Kulatý stůl, odříkání větší než u mnichů, zamilovaná mysl obrácená k dámě, Dulcinea). Pochovávaný Grisostomo má na márách listiny opěvující Marcelu, které Ambrosio na příkaz přítele chce spálit. Vivaldo aspoň některé zachrání.

XIV

Čtyři pastýři kopou hrob. Vivaldo přečte Zoufalou píseň (poslední list, který Grisostomo napsal). Objeví se Marcela, aby přítomným vysvětlila, že není vinna Grisostomovou smrtí a bolestmi zamilovaných, protože nemusí milovat toho, kdo je zamilován do její krásy, stejně jako by si nemohla stěžovat, že není milována, kdyby nebyla krásná. Láska je dobrovolná a ona si přeje žít v ustavičné samotě, svou čistotu si chránit ve společnosti stromů. Načež odejde. Quijote se rozhodne zabránit každému, kdo by chtěl